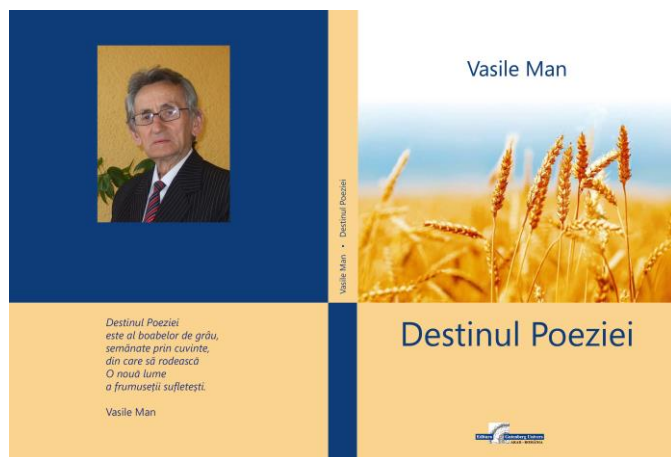

Vasile Man, *Destinul Poeziei*, Arad, Editura Gutenberg Univers, 2019, 175 p.

Dumitru MIHĂILESCU

Lui Vasile Man îi datorăm mai multe volume de versuri, relativ asemănătoare ca structură, unitare sub aspect tematic, a căror succesiune reprezintă o maturizare a glasului poetic. Autorul urmează, carte după carte, un drum suitor prin tot mai rafinata șlefuire a versului.

Vasile Man vine către sufletul nostru cu un nou volum de versuri, al zecelea, intitulat sugestiv *Destinul poeziei*, care ne dezvăluie un poet care aduce, prin poezia sa, o caldă vibrație a sensibilității, un lirism discret și autentic, fiind încă o dovadă că

talentul său poate naște și alte surprize lirice.

Întâlnim, în acest volum, o poezie a esențelor, circumscrisă unei teme majore a liricii universale, *iubirea*, având la bază *o prietenie literară*.

Într-un text, rânduiește de poet la începutul volumului, acesta spune că „Destinul poeziei într-o prietenie literară este un har divin al asemănării dintre două valori spirituale. (...) Cartea *Destinul poeziei* descrie un portret al frumuseții sufletești a dragostei și credința în veșnicia luminii din viața spirituală.” (*Vocație și destin*)

Lectura poeziilor din acest minunat florilegiu ne amintește de gândurile lui Cicero despre prietenie: „Trebuie să căutăm prietenia nu împinși de speranța în răsplată, ci pentru că tot prețul ei stă tocmai în iubire.”

Vasile Man este încrezător în destinul poeziei: „Destinul Poeziei / este al boabelor de grâu / semănate prin cuvinte, / din care să rodească / O nouă lume / a frumuseții sufletești”, idee exprimată și în poezia *Portret III*: „Poezia ca destin / ne-a îmbrățișat / asemănările // Dorul / ne cunoaște / toate cărările.”

Poetul și-a organizat materialul liric în nouă secțiuni cu titluri sugestive: *Portrete, Pasteluri, Poeme noi, Rai de gânduri, Dedicatii, Nihil sine Deo, Lumina mea, Trecerea prin lumină, Destin*. Interesant este faptul că șapte dintre cele nouă secțiuni cuprind câte nouă poezii, știut fiind faptul că cifra nouă are o semnificație simbolică aparte, fiind un simbol pitagoreic.

Iubirea se impune ca dominantă tematică a acestui volum, întreaga carte putând fi citită ca un poem de iubire, ființa iubită, Lumina Mea, fiind „dimineața frumoasă / a destinului meu” (*Dimineața destinului*). Alături de Beatrice, Laura, Veronica ori Cornelia, Lumina Mea este „revelația iubirii și destinul poeziei”, notează poetul în poezia *Lumina Mea*: „Numele tău / Lumina Mea / botezat de un destin / divin, / Ne însoțește / gândurile / asemănările / și sufletul / într-o lacrimă de lumină. // Tu ești / revelația iubirii / și destinul poeziei / în care se oglindește / Viața / din Cerul albastru / al sufletului. / Tu ești / Lumina Mea.”

Ființa iubită, „Regină / a frumuseții sufletești” (*Regina*), „un miracol / al luminii / coborât din inima mea” (*Concertul luminii*) este „Taină ascunsă / a tinereții mele sufletești” venind din „Albastrul infinit al Cerului, / să-mi sprijin / de brațul tău / destinul.” (*Pentru totdeauna*)

Poeziile din acest volum dublează, confesiv, o experiență fericită, a împlinirii, prezența ființei iubite are un efect tonic, adresările directe având un aer romantic sesizabil: „Bine ai venit /

Lumina Mea ! / Taină ascunsă / a tinereții mele sufletești” (*Taină ascunsă*); „Tu ești / liniștea / bucuriei mele sufletești” (*Liniștea bucuriei*); „Tu ești / o sărbătoare a luminii” (*Sărbătoarea luminii*); „Tu ești / Poezia iubirii” (*Cuvintele tale*).

Când se gândește la trecerea inevitabilă a timpului, constatăm în unele poezii o atitudine meditativă, dar care emană un ton optimist: „Vine un timp / Imposibil de oprit / Vara vieții / Iar acest anotimp / Are strălucirea luminii / Numai dragostea / Ascultă dorul inimii. Același sentiment îl exprimă și versurile poeziei *Când voi pleca*: „Când voi pleca / Cu dragostea sufletească în Cer / voi deveni / Îngerul tău păzitor.”

Poezia lui Vasile Man este una delicată, atent caligrafiată, iar economia mijloacelor stilistice îi trădează intenția de esențializare. Versurile sale au, câteodată, o neașteptată puritate și gingășie: „Cerul / știa / că noi semănăm / Când am întins o mână spre cer / Tu mi-ai arătat / miracolul luminii / din „albastrul infinit” // Atunci un înger / ne-a scris destinul” (*Destin*) sau „Cu mâinile / îmbrățișăm lumina / și scriem într-o stea / bucuria unui gând.” (*Dor*). Relevantă în acest sens este și poezia *Destin* : „Ninge în suflet / Cu gânduri de dor / Cuvintele poartă albul zăpezilor.”

Se poate constata în poeziile lui Vasile Man „o subtilitate aparte a metaforei, o căldură interioară a imaginilor poetice” (P. Gătăianțu): „Poezia, lacrima cuvintelor / care îți desenează / sufletul / în culorile / Cerului / unde îngerii / își ascund lacrimile de dor.” (*Lacrima cuvintelor*)

Încă de la debut, Vasile Man a fost catalogat „un elegiac luminos” (Ion Arieșanu), deoarece lumina este o prezență aproape obsesivă în poezia sa. Motivul luminii potențează încărcătura emoțională și ideatică a poeziilor din acest volum. „În ochii tăi / răsar diminețile / albastre ale luminii” (*În ochii tăi*); „Tu porți / în suflet / frumusețea luminii” (*Tu porți*); „de inima ta / se sprijină lumina” (*Destinul mamei*). În alte poezii vorbește despre „o lacrimă de lumină, o pagină de lumină” sau „Noi locuim / împreună / cu Poezia / într-o lacrimă de lumină” (*Destin*).

Se observă, în poeziile din acest volum, rafinarea expresiei artistice până la transparența ideii, fără a abandona nucleul metaforic al limbajului poetic, expresia poetică păstrându-și nealterată plasticitatea. Întâlnim, în aceste poezii, potriviri de cuvinte, disciplinate de o sintaxă fără ramificații spectaculoase, apte pentru a evoca, „starea inefabilului și a purității”. Poetul vorbește despre „lacrimi de lumină”, „malul însoțit al unui gând”, „liniștea bucuriei”, „frumusețea tăcerii”, „păduri de gânduri” etc.

Sub aspectul formei, expresia lirică a lui Vasile Man este modernă, ea nu se supune niciunei ordini poetice formale, versurile nu sunt supuse cenzurii rimei, ci se dezvoltă libere, cu suflul neîngrădit al respirației interioare.

Aproape totul se poate cita din acest minunat florilegiu, datorat unui autor de raftul întâi, pentru care poezia pare să nu aibă secrete.

Vasile Man se dovedește a fi un poet care crede în puterea tainică a cuvintelor, iar poeziile sale, „scrise sub semnul unui destin, se citesc direct cu sufletul”.